

[Energiministeren]

ning, men også under hensyntagen til mange andre forhold af betydning i vort samfund, herunder den økonomiske, sociale og beskæftigelsesmæssige udvikling, og til kravene til miljømæssige kvaliteter.

Gennem 1982 var det internationale oliemarked præget af faldende efterspørgsel og af rigelige forsyninger og deraf følgende prisfald. Denne udvikling har øget opmærksomheden på OPEC-landenes produktions- og prispolitik, hvor man må konstatere, at der ved det seneste OPEC-ministermøde den 23.-24. januar 1983 ikke kunne opnås enighed om den fremtidige produktions- og prispolitik. Internationalt set har dette ført til forventninger om fortsat rigeligt udbud og prisfald, hvis størrelse vi dog ikke helt kender endnu. På kort sigt synes der således at være udsigt til fortsatte rigelige forsyninger til sandsynligvis faldende reale priser. Jeg understreger: på kort sigt.

Vi har dermed opnået noget af det, der er målet for vor politik, og som også er målet for vort samarbejde inden for det Internationale Energi Agentur, men vi må ikke forledes til at tro, at det nuværende fald i råolieprisen er varigt. Med et økonomisk opsving i den vestlige verden og i udviklingslandene – og det er jo, hvad vi alle håber på og arbejder for – vil der på ny komme et pres på oliemarkedet, som meget sandsynligt vil medføre nye prisstigninger. Hvornår det kommer, ved vi ikke, men vi må være forberedt på det og så i øvrigt glæde os over, at vi kan købe olien billigere i et stykke tid.

Importen af fast brændsel, hovedsagelig kul, udgjorde i 1982 ca. 10 mill. t eller 38 pct. af den samlede energiimport. Elværkerne, der er selvimporterende, tegnede sig for 90 pct. af kulforbruget, de resterende 10 pct. blev brugt af industrien og fjernvarmesektoren og blev enten selvimporteret eller købt hos private kulimportører. De vigtigste forsyningslande i 1982 var USA, Sydafrika, Storbritannien og Polen.

Jeg mener ikke, at den øjeblikkelige situation på oliemarkedet og forsyningsituationen i øvrigt giver anledning til afgørende ændringer i vor energipolitik. Det er vigtigt, at vi holder fast ved de langsigtede mål uanset de korttidssvingninger, der forekommer inden for oliehandelen. Det er beklageligt for Danmark, at oliemarkedet er ustabil og uforudsigeligt, men det er jo netop grunden

til, at vi har kunnet finde en bred samling om en målrettet politik.

Jeg agter i øvrigt, som jeg startede med at sige i dag, at give en energipolitisk redegørelse til folketinget i løbet af den kommende tid.

Forespørgeren beder mig specielt kommentere en privatisering af erhvervet, og jeg kan herom sige, at den danske energiforsyning i høj grad er præget af en hensigtsmæssig organisationsstruktur. Betydelige dele af energisektoren fungerer på erhvervslivets sædvanlige betingelser og er fuldt privatiseret. For de store kollektive energiforsynings-systemer som el-, fjernvarme- og naturgasforsyningen er der så klare stordriftsfordele, at det her er nødvendigt, at det offentlige engagerer sig. Hovedsigtet er imidlertid, at mest muligt skal lægges ud til decentrale beslutninger.

Den overvejende del af vor olieforbrug importeres i privat regie, og al distribution foregår i privat regie. Elforsyningen har sin egen struktur bygget op af private andelsselskaber, kommunale forsyningsselskaber og aktieselskaber, som også ejer produktionsanlæggene. Det fungerer godt, og det skal vi ikke lave om på.

De kollektive varmforsyninger, herunder naturgas og fjernvarme, har også i høj grad lokal og kommunal karakter. Nogle fjernvarmeselskaber er lokale andelsforetagender, andre er kommunale. Tilbage i statslig regie er stort set kun de landsdækkende transmissionsledninger for naturgas og olierørledningen fra felterne i Nordsøen til Fredericia.

Regeringen finder, at disse store overordnede transmissionsnet er en national opgave, som bedst varetages i statslig regie.

Med hensyn til den statslige deltagelse i efterforskning og udvinding af olie og gas i den danske del af Nordsøen vil jeg henvise til den redegørelse om en første udbudsrunde, som jeg agter at give tinget, antagelig i dag.

Med hensyn til oliehandel vil staten gennem Dansk Olieforsyning A/S i nødvendigt omfang fortsat søge at formidle råolie og olieprodukter til de danske olieselskaber. Dette vil som hidtil kunne ske på basis af råoliehandelsaftaler med de olieproducerende lande samt på basis af den statslige køberet til en andel af Nordsøolien og produktionsafgiftsordningen.